

oesten doop-
n het bijzij
dracht ont-
nakomen van
Christelijk op
n te vermanen
doopgetuigen
dezen plicht
ervullen, dat
ode blijkbaar
doopgetuigen
llinge gemeen-
gelooftigen",
de ook van
zeggen valt,
niet gesloten
die dit stelsel
aan bepaalde
aan de doop-
het gevoel,
een plicht te
Lasco heeft
en daarom in
opgetuige ge-
plicht en die
Christelijk te
de belofte
doopgetuigen
anzelf er toe,
lenken gingen:
verplichting op
te toe verplicht,
waar. Voetius
doopgetuigen
van hun taak
en, en van dit
ouders in de
Het bederf, dat
de getuigenstelsel
te te sterk in
enlijke reden,
opgetuigen bij
bleef, dat men
verwachte en
ij den doop als
doopgetuigen
dat zij werden
taaltijd, die al
sterk bleef
stegenstaande
paald hadden,
leen personen
in de leer en
al alleen zulke
oden voor de
en kind, het
dat de ouders,
dat de naam
tuigen Room-
onstranten uit-
r levenswandel
n kwaad, dat
ewerkt, omdat
heeft ook hier
ereformeerden
ij verklaarde,
ci menschen,
om de een-
shouden en te
de van 1576),
grijpen, dat,
het gebruik
n aanbevelen
de het verzet
stiger is ge-
Politia Eccle-
merken, dat
getuigen naast
ge zaak acht,
re omstandig-
gelingen nog
erwanten als
gelt e. a. die
van deze ge-
doopgetuigen-
het uitdrukt,
ij de gausche
n doop, zoo-
alde getuigen
gezen het de
aan om liefe
aan den geeste-
jongen, kin-
eze zaak niet
worden op-
nemen van
len doop een
God niet ge-
komstig. Ge-
ik hij het uit-
vilde hij,
stelsel geheel

schied en de
kenorde bleef
ij verset der
predikanten
dezen vrucht
loopgetuigen
allengs geheel
wiel niet een
den doop van
noodigen.

nderlog, dat
toen zij op
ie der Dordt-
ben genomen,
rander heb-
ben anachro-
de niet meer

H. H. K.

LEGEND VAN
terdam.
gelezen. Zij
verkeerde
e, maar dat,
meer inleven
het uitbeeldt,
dan in boek
n gelezen
te LAST VAN
ANDELSLAD-
ien waarin mij
elen met de
ijn innigheid,

Gezien had ik hem echter niet, dezen stad-
geuoet, den voornamen prosait uit die „latere“
schrijvers-generatie van de tachtigste.
„Was in den zomer van verleden jaar, te
ANTWERPEN, in de AERENSTRAAT, waar het
gante Taal- en Letterkundig Congres ver-
derde in het Gebouw van het KONINKLIJK
KUNSTVERBOND. 't Was op dien middag toen
CARL SCHARTE het had over: „Wesen en
zending der critiek“. In de ruime congres-
zaal zag ik vóór-in, heen-en-weer loopen, een, met
zijn brain-Buween pak, wijs-lagen boord onder
breede alppen-das, wat buitenlissig en toch niet
aanstellerig uitzien met artistieken kop,
van om en bij de veertig.
En toen, op mijn vraag aan een Amster-
damschen collega: „Wie is dat?“
„Dat is ISRAEL QUERIDO!“
Vond hem, die mij vooral om dat Feuilleton
over DE LICHTE LAST al sympathiek was, ook
in zijn exotische verschijning en zijn artistieke
distinctie nog gewoon en kwam dienstelijk
middag getuigen in bewondering voor zijn
welsprekendheid toen ik van hem, in debat met
SCHARTE, die improvisatie vol vrie hoorde,
welke een van de mooiste momenten van het
Congres is geweest.
Bij nadere kennismaking vernam ik, dat hij,
ISRAEL QUERIDO, wel van afkomst Jood is,
maar dat er, ik meen vanwege 'n roomsche
grootmoeder, toch ook christen-bloed in hem zit.
En het feit van dat gemengde bloed is mij
sedert een grond van verklaring, niet alleen
voor zijn haast niet aan 'n Semiet-doen-denken
gezicht, maar ook voor het eigenaardige van
zijn artistiek.
Wat dit laatste betreft, zou QUERIDO, ware hij
geen zoon van 'n joodschen vader, niet hebben
kunnen schrijven: *Levensgang*, maar ook ware
hij slechts Jood, niet met hebben kunnen
voelen voor de creatie van SCHARTE, noch ook
hebben kunnen schrijven: MALVINA EN DE
LEGENDE VAN DEN VUURTOREN.
Dit ons ter recensie toegesonden werk is een
boek dat meer bevat, dan de titel doet ver-
moeden.
Behalve een novelle van 156 bladzijden, die
haar naam aan heel het werk geeft, bevat het
boek kleinere schetsen, die vaak aan QUERIDO's
Feuilletons doen denken en waarvan dan seven
onder de rubriek: VAN VERKEDELING EN WERK
LIJKHEID en drie onder de rubriek: JEUD-HER-
INNERINGEN zijn saamgebracht.
Laat mij, meteen ter introductie van den mensch
QUERIDO bij HERAUT-lezer, die hem niet kennen,
beginnen met uit JEUD-HERINNERINGEN iets te
geven.
„Uit de eerste schets: STEMMING, een stukje
reeds enige jaren oud en opgedragen aan zijn
broer EMANUEL:
„Het is nu lente-toen, in 't sijne licht trilt
een gouden dauw. Mijn raam staat open en de
heldere dag licht door de waseming heen. Heel
sachtjes en droef koert smachtend een duifje
op vervaalde oude schutting van een stads-
tuinje. Ik kijk naar beneden, in het bevende
lente-licht en ik hoor uit een ver venster, een
mannen-rangstem. Plots rilt er koud, een
hulvrende ontroering door mij heen. — Zoo,
precies zoo, in dien droef vromen toon, zong
mijn vader jaren her, mijn vader, mijn arme
vader... joodsche dankgebed op Sabbath.“
En dan, — maar ge moet het zelf lezen,
dit stukje van groote pietet; van herinnering
aan mooi joodsch familieleven; van ter her-
denken van joodsche vroomheid-stemming bij
den tienjarige, door den, toen hij dit schreef,
reeds dertigjarige.
Laat mij uit: ONTOOGHELIJKE nog deze jeugd-
herinnering afschrijven:
„De oude Galerij, achter het Paleis voor
Volksvijf, was voor mij, op Zaterdag, een koude
beschaduwde tunnel voor vreemde kinder-
genietingen. Als twaalfjarig basje stapte ik pa-
mantig in het zomersche goud van den heeten
dag en drentelde wel tiemaal om en om de
entree van het Paleis. Ik bedelde met mijn
oogen om toegang, maar de portier, aan het
knausette tourniquet, keek grimmerig en strak
als een waakhond voor zijn bok.“
„Mijn vader was een nederig man, kon een
lidmaatschap van 't Paleis niet betalen.“
En dan vertelt hij van zijn kindersmart
als het orkest van JOHAN COENEN speelde in
den tuin van 't Paleis, en zijn schoolkennissen,
kinderen van „welgestelde ouders“, wel door 't
tourniquet mochten. „Voor die „welgestelde“
makkerjes vooral schaamde ik mij te zeggen,
dat we geen lid van 't Paleis konden worden.
En daarom ging ik in mijn, van-binnen-jube-
lend-eentje, toch een scheutje verdrietig, de
Galerij binnen, waar ik heimelijk, zonder ge-
te worden door spot-vinnige makkerjes, het
leven van den grooten gouden somertuin kon
opvangen.“
„Toen al de smartelijke standen-verschillen,
het smadelijk-koude en hooghartige van kinder-
hoofdkinjes tegenover elkander, dat een stille
drift in mij verrieken deed en me toch
baloerig maakte.“
Kindelijk, op dien dag toen hij zoo heel graag
in den tuin wou en al maar schuw den logan
beloofde... „stond onvoorzien naast me,
met vinnige spottelichtjes in zijn saamgeknepen
oogen, een schoolmakker met drie meisjes.
Vertoeteld rijklijk's soontje, jochie van destien,
een guilepot, een pronkerig opschepperij. Vroeg
me, snaaks uitdaging, of ik „buitendijk“ van 't
Paleis was. Ik sag opschepperij's sardende
oogen en half-verhoien minachtig-lachje...
en trotsch zel ik:
— Stip maar op... ik ga mee...
Hij gaapte, 't rekelijge, vroeg of ik dan wer-
kelijk lid was geworden.
Ik loog, zeg algehoort ja... en liep mee,
achter aan.“
Maar 't rekelijge, bij het tourniquet zich naar
vóór dringend, toen den controleur: „meneer,
zijn met ons vierjes... die jongheer daar
is alleen.“
„Half 't tourniquet al in, moest ik mij om-
wenden, werd ik weer smadelijk teruggedraaid,
onder hoen en uitbrander van den waakschen
glimmergert.“
En nu de novellen.
LOUIS RAKMAKERS heeft MELVINA uit het
titelblad getekend. De oude MELVINA uit het
seedorp ROCK met zijn sware en grillige rotsen.
MELVINA zoals zij met haar laantaar en scher-
puntigen stok, in donkere nachten, blootsvoets,
uitgaat op strandroef. „Haar neus leek de
dorpelingen als een snavel haar mond in te
groeten. De oogen loerden zoo valschen en nood-
lottig, dat het de trouwhartigen zelfs opviel.
Haar beenige, vuil-groeslijke kin stak als een
mesheft boven haar ingedrukte boezem, en de
haren onder de lullige roode doek, warden als
een kraalennest dooreen.“
MELVINA hortend op de paden en strompelend,
als een kreupelle heks.
„Haar man en twee zonen waren al lange,
lange tijden dood. Ze waren jammerlijk omge-

ging niet graag een eind wilden reizen voor de
bediening des doops van een humer kinderen
opvallend uitkomen voor de zijle leer, zoals dit
destijds genoemd werd. Zij waren wel overtuigd,
dat de Roomsche kerk niet deugde, maar niet vast
genoeg in 't geloof om er alles aan te wagen. Om
hun tegemoet te komen in hun beswaren, werd
toegestaan om den doop in huis te bedienen. Gij
beluistert alzo in dit artikel den suiveren toon
der Geref. belijden en ge ziet, hoe die mannen
het juiste wit in 't oog hielden, maar zij hadden
tevens inzien met de zwakgelooften, wijl zij
konden inkom in hun voorstellingen, en zij wilden
dese kleinen niet ergere. Het is het beginsel, dat
hier gehouden wordt en er spreekt de zucht
uit om al het onzuivere van de kerkelijke erve
te verwijderen, maar dit gaat gepaard met de
oprechte begeerte om geen enkele schade te
betrokken.
Op de Synode van Embden in 1571 werd over
dese zaak niets besloten. Doch in 1574 sprak de
Dordtsche Synode in art. 30 kort en bondig: Men
sal den doop niet toedienen dan alleen in een open-
bare vergadering der kerken bij de verkondiging
des Goddelijken Woords. Een gelijk geluid gaf
de Synode van Dordrecht in 1578: Men sal den doop
niet bedienen dan in de predikatie. Ook Middel-
burgs Synode van 1581 oordeelde niet anders:
Het verbod Gods sal aan de kinderen der ge-
doopte christenen niet den doop verzegeld worden
en dat in de openbare verzameling, wanneer Gods
Woord gepredikt wordt. Precies zoo bepaalde de
Synode van 'n-Gravenhage art. 30: Het verbod
Gods sal aan de kinderen der christenen niet den
doop verzegeld worden en dat in de openbare ver-
zameling, wanneer Gods Woord gepredikt wordt.
Uit deze bepalingen blijkt, dat het streven was
om den doop enkel te bedienen in de openbare
samenkomsten der gemeente. Zelfs wordt er in de
acte van deze laatste Synode niet meer over de
uitroddering gehandeld, ofschoon zij ook niet ver-
klaarde dat er geen uitroddering toegelaten kon
worden.
De Nationale Synode van Dordrecht in de jaren
1618 en '19 plaatste naast de bepaling, dat de doop
bediend moest worden in de gemeentelijke samen-
komsten, ook nog, dat de huisdoop in gevallen van
grooten nood kon toegestaan worden. Doch er werd
niet bijgevoegd, dat zulk een doop plaats moest heb-
ben in tegenwoordigheid van den kerkeraad. Was
het vroeger minstens vier of vijf gelooften, nu
kon, omdat de antien schier overal reeds inge-
steld waren, het veranderd worden in tegenwoor-
digheid van den kerkeraad. Opmerkelijk is echter,
dat daarvan niets te vinden is in de acte zelf.
Waarschijnlijk achten velen het, dat dese weg-
lating toegeschreven moet worden aan voorzicht-
heid, wijl er nog vrees bestond, dat er anders
misbruik van gemaakt kon worden.
Zooals bekend is, werd er daarna geen Generale
Synode meer gehouden. Wij hebben alzo onze
toevlucht te nemen tot de bepalingen van de Par-
ticuliere Synode. Uwe Commissie heeft dan ook
de acte van verschillende Particuliere Synodes ge-
raadpleegd, maar zij vond overal, waar dese zaak
ter sprake gekomen was, een herhaling van den
regel door de Generale Synode gesteld. Enkele
voorbeelden mogen volstaan: De Groninger Synodes
van 1607, 1608 en 1610 wilden den regel houden.
Zij achtten huisdoop niet goed. Maar moest men
haast genooddacht worden, dan moest men er toe
overgaan. De vinger echter werd opgeheven en de
waarschuwing: „Gij gedaan, dat men voorzichtig
moet wezen.“ De Generale Synode van 1620 stond
ook den huisdoop in gevallen van grooten nood
toe. De Synode van Gouda in 1620 wilde blijkens
art. 71 niet van den huisdoop weten, zelfs als als
het gevaar dreigde, dat de kinderen door papen
werden gedoopt. Dergelijke bepalingen zouden nog
vermenigvuldigd kunnen worden, maar het zou
gelijk staan met water te dragen naar de zee. Wij
besluiten dan ook met nog melding te maken van
een uitspraak der Utrechtse Synode van 1629.
Zij zegt: vroeger was bij gevaarlijke siekte de
huisdoop geoorloofd in tegenwoordigheid van den
kerkeraad, maar voortaan zou het niet meer ge-
lden voor de kerken van haar ressort.
De eenstemmigheid op dit punt heeft voor de
praktijk gunstige vruchten opgeleverd. Zelden is
het voorgekomen, dat de doop aan huis bediend
werd. Het meest nog in de dagen der vervolging,
wat licht begrijpelijk was. Zoodra echter de ver-
volging verminderde en in de kerken overal de
ambten ingesteld werden, kwam de regel nog beter
tot zijn recht. Een enkele maal kwam het nog
wel voor, Zoo werd b.v. in het jaar 1631 een
indische vrouw, die doodelijk ziek was nadat zij
belijdenis des geloofs afgelegd had, aan huis ge-
doopt. Er is zelfs een geval uit veel lateren tijd
bekend. Te Putten toot werd den 30 Oct. van
't jaar 1753 door Da. Smitt een kind gedoopt in
tegenwoordigheid van de ouderlingen en van de
diakenen en van den koster. En waarschijnlijk
zijn er nog wel meer dergelijke gevallen te vinden.

Na dit overzicht kan er nog herinnerd worden
aan de theorie en de praktijk van de Geref. kerken
in de 19e en 20te eeuw. In de kerken der schei-
ding zijn allerlei vragen aangaande den doop ge-
zen, welke soms aanleiding gaven tot een heiligen
strijd, maar om den huisdoop zijn nooit moedelijk-
heden voorgekomen. Het is wel gebeurd, dat er
kinderen gedoopt werden in kamers, in stallen,
in schuren en op zolders, maar dit kwam, omdat men
geen betere lokalen had en altijd in tegenwoor-
digheid van de leden der gemeente. Aan huisdoop
in den gewonen zin werd niet gedacht. Een enkele
maal is het voorgekomen in de kerken van de
Graafschap en Oost-Friesland, maar die liggen
buiten onze grenzen, en het is dan ook te beschou-
wen als een vrucht van Lutherse inwerking.
Ook kan hetzelfde gezeid worden van de kerken
der Doleantie, zoodat er zelfs bij de vereeniging
tusschen de beide genoemde kerkengroepen geen
woord van gerep is. Dit bevredigt dan ook niet,
want zoodra men terugkeerde tot de leer, den dienst
en de tucht der vadersen, stond voor allen vast,
dat de bediening des doops plaats moest hebben
in de openbare gemeentelijke samenkomsten. De
kerken hebben zich aan dezen regel gehouden,
zonder te ontkennen, dat in hoogst exceptieele
gevallen huisdoop geoorloofd kan zijn. Zooals ieder
weten kan, gaat ook Prof. Bavinck in zijn dogma-
tiek hiermee accoord.
Welk gewicht kan de bedenking hebben welke
wel eens geopperd werd? De voorstanders van den
huisdoop hebben zich beroepen, op het exempel
der Apostelen. Zij vroegen: hebben Petrus en Pau-
lus den doop niet bediend in de woningen van
den hoofdman Cornelius, van Lydia, de purper-
verkoopster, en van den stekbewaarder te Philippus.
Zeker kan men antwoorden, maar dese voorbeel-
den, welke met andere te vermenigvuldigen zijn,
geven geen grond om voor den huisdoop te pleiten.
Toen waren er nog geen kerken op die plaatsen
en midden konden er ook geen gemeentelijke sa-
menkomsten gehouden worden. Er was nog geen
bediening des woords en der sacramenten, welke
aan een plaatselijke kerk verbonden was. Naar
dese voorbeelden mogen en moeten die mannen
handelen, die in 't midden eener nog niet-christe-
lijke bevolking de Banier des heils planten juist
om te komen tot het planten van de kerk Christus
in die oorden. Doch voor een Christenland geven
zij geen enkele aanwijzing. Zoolang dan ook het
uitgangspunt onaanvechten blijft, zoolang zal ook
geoordeeld moet worden, dat de regel door de
kerken van alle tijden in ons Vaderland gesteld,
in navolging van Calvijn's leer gehandhaafd moet
worden.
Uwe Commissie resumeert het gevondene op
deze wijze:
I. Naar Gereformeerde belijdenis moet de doop
steeds bediend worden in de openbare vergadering
der gelooften.
II. Onze vaders hebben alleen in geval van de
uiterste noodnoodigheid den huisdoop toegestaan,
doch daarbij bepaald, dat hij zulk een doop de
kerk niet tegenwoordig zou zijn, terwijl zij er tevens
op aandrongen, dat de gelooften uitgenodigd zou-
den worden om zulk een samenkomst bij te wonen.
III. In de eerste tijden waren er soms motieven,
ontleend aan de moeilijke tijden en de zwakheid
der gelooften, die tot toegeeflijkheid noopten,

doch dese zijn door de veranderde tijdsomstandig-
heden thans geheel vervallen.
IV. Hoewel uwe Commissie het ongeraden acht
de bestaande bepalingen te verscherpen, toch oor-
deelt zij, dat zich thans bijna nooit het geval kan
voordoen, 't welk huisdoop gewenscht kan maken.
Uwe Commissie:
S. DE JAGER,
W. MELIS PZ.
L. BOUMA, Rapporteur.
Met dese conclusies kunnen we ons volkomen
vereenigen.
Officieele Berichten.
Nieuwendijk (N.-Br.)
Brieven enz. betreffende den kerkeraad der
Geref. kerk te Nieuwendijk (N.-Br.) te zenden
aan het adres van den ondergeteekende.
W. H. V. HELDEN, scriba.
Classis Amersfoort.
De classale vergadering zal D.V. gehouden
worden Dinsdag 8 Juli 91/2 uur te Amersfoort.
Punten voor het agendum in te zenden vóór
30 Juni aan ondergeteekende.
Namens de roepende kerk van Oud-Loosdrecht:
JOH. TIMMERMAN, scriba.
Oud-Loosdrecht, 3 Juni 1913.
Kort verslag der vergadering van
de classes Brielle, gehouden 7 Mei
1913.
De vergadering wordt op gebruikelijke wijze
geopend. Gezongen Ps. 89: 1, gelezen Efeze 1.
Da. Dekker gaat voor in gebed. De lastbrieven
worden nagezien en in orde bevonden. Alle
kerken zijn wettig vertegenwoordigd. Met leed-
wezen wordt vernomen dat Da. Smallegange
door ongesteldheid nog verhindert is de ver-
gadering bij te wonen. Aan drie diakenen wordt
kerstern verleid.
In 't moderamen nemen zitting: Da. Dekker
als praeses, Da. v. Lummel als assessor, Da.
Aalberts als scriba.
De scriba leest de notulen der vorige ver-
gadering. Zij worden goedgekeurd.
De praeses wenst de kerk van Zwartewaal
hartelijk geluk met haar 50-jarig jubile.
In plaats van Da. Aalberts, die uit de classis
vertrekt, wordt tot scriba gekozen Da. Esselink,
die nu als zoodanig zitting neemt.
Van de Classes Barendrecht, Rotterdam en
Schiedam is bericht ingekomen, meldende dat
aan 't verzoek der classis Brielle wordt voldaan
om voor de eerstkomende maanden één Zondag
in de maand een dienaar des Woords af te
staan voor de vacante kerken. De classis ver-
neemt dit met blijdschap en dank. Schiedam
vraagt daarbij naar de reden, waarom de vacante
kerken in de classis Brielle zoo weinig beroepen.
De vacaturbeurten worden geregeld.
Bij rondvraag naar art. 41 valt niets bij-
sonders te melden.
Tot afgevaardigden naar de Particuliere Synode
worden benoemd de dienaren des Woords: Da.
v. Lummel, sec. Da. Dekker, Da. Mol, sec. Da.
Esselink, oud. J. C. Borgdorff, sec. oud. J. v.
Seters, oud. M. Moerman, sec. oud. W. v. d.
Linde.
Da. Aalberts, die het beroep naar Baambrugge
heeft aangenomen, vraagt, namens zijn kerkeraad,
acte van ontslag. De desbetreffende stukken
worden nagezien en in orde bevonden, en acte
van ontslag wordt hem verleend.
In hartelijke woorden spreekt de praeses
namens de classis Da. Aalberts toe, dankt hem
voor zijn velen arbeid ook in de classis gedaan,
en wenst hem den zegen des Heeren in milde
mate toe, waarop de vergadering Da. A. toezigt
Ps. 134: 3.
Da. A. dankt voor de hem toesproken
wensen en wenst wederkeerig de classis
't Heeren rijk te zegen toe.
Een conceptreglement voor kerkvisitatie wordt
besproken, en dit reglement vastgesteld.
Da. v. Lummel dringt er bij de kerken op
aan, zoo mogelijk, de bijdragen voor de zending
te verhoogen.
Verschillende deputaten worden benoemd: voor
art. 19 D.K.O. de DD. v. Lummel en Dekker;
voor art. 11 en 13 DD. Esselink, Mol en oud.
v. d. Berg; voor evangelisatie DD. v. Lummel,
Mol en Smallegange; voor approbatie van be-
roepen de kerken van Spijkenisse en Zaidland,
sec. Zwartewaal; voor consulentenschappen en
vacatures DD. van Lummel en Esselink; voor
Theol. School en V. U. DD. Esselink en
Dekker; voor Prov. weeshuis J. C. Borgdorff,
sec. G. Borgdorff; voor kerkvisitatie DD. Esselink
en Dekker, Mol en v. Lummel; voor zending
DD. v. Lummel en Mol; voor art. 49 Da.
Esselink, sec. Da. Dekker.
Bij 't afscheid van Da. Aalberts zal Da. Mol
de classis vertegenwoordigen.
Aan de vacante kerken te Stielendam en
Ouddorp wordt Da. Esselink als consulent toe-
gewezen.
Nadat Da. Aalberts is voorgegaan in gebed
en dankzegging, sluit de praeses de vergadering.
Op last der classis,
G. W. H. ESSELINK, scriba.
Kort verslag van de vergadering der
classis Assen, gehouden 15 Mei
te Assen.
Da. Dijkstra opent de vergadering, laat zingen
Ps. 36: 2, leest art. 30 der N. geloofsbelijdenis
en gaat voor in gebed.
Naar toebeurt heeft zitting Da. Laman als
praeses, Da. Dijkstra als assessor. Da. v. d. Veen
wordt scriba, terwijl Da. Groot-Nibbelink tot
correspondent voor de kerkelijke bladen wordt
benoemd. Notulen gelezen en goedgekeurd.
Smilde B vraagt de medewerking der classis,
in cnc aanvraag tot finantieelen steun bij de
Part. Synode.
Smilde A verzoekt doorsending van hare
missive naar de Part. Synode.
De praeses heet Da. Oussoren hartelijk welkom.
wat met dank wordt aanvaard. De opdracht
aan de commissie in zake de vereeniging van
Smilde A en B is niet vervuld. Da. Laman
rapporteert over den arbeid op Soemba. Hij
heeft de deputaten-vergadering in Hoozeveen
bijgewoond. Deze was bijzonder belangrijk, wijl
Da. D. K. Wielenga daar tegenwoordig was.
Hij sprak een besielend woord en wees met
dankbaarheid op den ijver der drie noordelijke
provincien.
Rapporteur geeft als finantieel bijgedragen per
hoofd in 1912 de volgende cijfers:
Appelscha 8 c. Norg 20 c.
Assen 13 „ Roden 101/2 „
Borger 22 „ Smilde A 8 „
Een 12 „ B 6 „
Gasselter-Nijveen 20 „ Vries 81/2 „
Haulerwijk 141/2 „ Zuid-Laren 26 „
Cl. Assen gemidd. 131/2 „ Prov. Drente 12 „
Al de kerk der 3 Pr. 19 „ O.-Friesland 331/2 „
Bentheim 48 „
Broeder Dijk zal in Aug. a.s. naar Soemba
vertrekken. In Juli zal hij in een vergadering te
Groningen plechtig worden afgevaardigd.

Da. Groot-Nibbelink deelt o.a. mede, dat br.
Ponta een jaar op proef is benoemd voor den
Evangelisatie-arbeid te Ruinen. Tevens, dat voor
de Evangelisatie in Drente van het quotum der
classis Assen 16 cent per hoofd in 1913 is
bijgedragen door:
Appelscha 13 c. Norg 101/2 c.
Assen 10 „ Roden 101/2 „
Borger 22 „ Smilde A 8 „
Een 6 „ B 6 „
Gass-Nijveen 112/2 „ Vries 81/2 „
Haulerwijk 91/2 „ Z.-Laren 112/2 „
Bij monde van br. Beekman rapporteert de
commissie voor den classalen Zendingdag, die
op 17 Juli a.s. zal gehouden worden in het
Laarwoud bij Zuid-Laren.
Als sprekers zullen optreden Da. H. W. Laman;
openingsrede cm 1 uur; 1.45 Da. K. Oussoren;
2.30 Da. W. Breukelaar; 4.15 N. IJ. van Goor;
5 uur Da. H. T. Drenth, slotrede.
Rondvraag naar art. 41. Assen wordt in twee
verschillende tuchtraken advies gegeven.
Een wordt de tweede trap van censuur
toegestaan; Vries vraagt continuering der
subsidie voor Evangelisatie groot f 30, en deelt
mede, dat zij, voor een te bouwen pastorie in
eigen kerk heeft geconcluseerd f 80 en in de
andere kerken der classis f 500; Zuid-Laren
vraagt f 30 subsidie voor Evangelisatie.
Tot deputaten ter Part. Synode werden gekozen:
Da. H. W. Laman, Da. J. Scholten, Da. H.
Dijkstra, sec. Da. K. v. d. Veen, sec. Da. G.
Groot-Nibbelink, sec. Da. K. Oussoren, oud. J.
Beekman, oud. W. W. Smitt, oud. H. Salemons,
oud. O. Offings, oud. J. Steenhuis, oud. J.
Assies.
Tot kerkvisitatoren werden gekozen: Da. H.
W. Laman, Da. K. v. d. Veen, sec. Da. H.
Dijkstra, sec. Da. K. Oussoren.
De vacaturbeurten werden aldus geregeld:
8 Juni: Appelscha Da. J. Scholten; Een Da. K.
v. d. Veen; Norg Da. H. Dijkstra; Smilde B
Da. G. Groot-Nibbelink; Vries Da. H. W. Laman.
9 Sept.: Appelscha Da. K. Oussoren; Een Da.
J. Scholten; Norg Da. K. v. d. Veen; Smilde B
Da. H. Dijkstra; Vries Da. G. Groot-Nibbelink.
De censura morum levert geen bewaar.
Korte notulen gelezen.
De praeses sluit de vergadering; laat zingen
Ps. 146: 1, en gaat voor in dankgebed.
Op last der classis:
G. GROOT-NIBBELINK.
Voor Kinderen.
DE GOOCHELAARS.
I.
EEN VOORSTELLING.
Op een mooien Aprildag gingen twee perso-
nen de brug over, die toegang verschafte tot
een groote stad, die er destijds nog eenijns
anders uitzag dan thans.
De een der twee was een man van middel-
baren leeftijd. Hij was klein van gestalte en
mager, doch zag er overigens gespleet uit. Zijn
reigenoet die maar weinig kleiner was dan hij
kon hoogstens een jaar of veertien tellen. Beiden
waren tamelijk armoedig gekleed, en schenen
op 't oogenblik vermoeld te zijn.
De oudste der twee, hoewel hij op zijn rug een
groot pak droeg, liep echter nog met vrij stevigen
tried, althans vrij wat sneller dan de knap
die telkens achter bleef, en blijkbaar moeite
had voort te komen. Dan wendde de man met
een ontevreden trek op het gezicht het hoofd
om en zei barsch:
„Maak toch voort, jongen; we moeten den kost
nog verdienen.“
Dan ging het weer iets vlugger maar dat
duurde niet lang. En geen wonder, want sinds
den vroegen morgen was het tweemaal al op
het pak geweest om het bijtijds de groote stad te
bereiken, en veel genuttig hadden zij op den
langen dag alernist. Gelukkig was nu bijna
het doel van de reis bereikt.
„Maak dan toch wat haast Kas!“, sprak de
kleine man weer met forscher stem dan men
bij hem zou verwacht hebben. „Straks is het
donker en geet het niet meer.“
„Ja oom!“ zei Kas, terwijl hij hijgend voort-
strompelde.
Voor de brug lag een lange, nauwe straat,
waar het van menschen en kinderen wemelde.
Met eenige moeite kwam het tweemaal al op
tussen door, en hield stil op een pleintje aan
het eind der straat. Hier legde de man het pak
van zijn schouders en opende het. Eer hij er
echter iets uithaalde, trok hij zijn lange, gelapte
rejas uit, welk voorbeeld door den knap
gevolgd werd, die eveneens een tamelijk ver-
sleten mantel droeg. Beiden zagen er nu in eens
gansch anders uit, en vertoonden zich in een
roegenaamd kunstenaarspak van geel en ge-
bloemd flanel, dat naar om de leden sloot en
door een gordel met blinkende knopen was
bevestigd. De hoeden werden afgezet, en ver-
vangen door breede, reeds tamelijk vuile roode
linten, terwijl de lompe schoenen plaats maakten
voor lichte pantoffels, die eens kleintjens waren
gewest, maar er nu al even sjoel uitzagen als
al het andere. Toen het zoo ver was, begonnen
beiden uit het pak een en ander te voorschijn
te halen.
Wat op het pleintje gebeurde, had intusschen
de aandacht getrokken van de talrijke jongens
en meisjes die er vroolijk speelden. Weldra
had zich een groepje om het tweemaal gevormd,
't welk dit ook zeer goed schen te vinden.
„De goochelaar“, riepen nu de jongens elkan-
der toe, en in een oogenblik was een schaar
van kinderen en volwassenen op het pleintje
bijeën, nieuwsgierig naar wat volgen zou.
De oudste van de twee begon met eenige
ruimte te maken, en vertelde toen met zijn
zwarte stem dat hij was de beroemde goochel-
aar Dirk Banker, van wien se zeker allen
dikwijls gehoord hadden. Daar niemand hier
ja op zeld ging hij voort met te vertellen hoe
hij en zijn medewerker Kasper voornemens
waren in dese stad een aantal voorstellingen te
geven, waarvan de eerste zoo aanstonds zou
plaats hebben. Dit bericht werd met gejuich
ontvangen. Het getal nieuwsgierigen nam intus-
schen toe, en de vensters der naburige huizen
gingen open.
Dirk Banker opende de voorstelling. Hij
wist een dietal lange pijpen op zijn neus in
evenwicht te houden, en goochelde knikkers te
voorschijn uit een beker die toch eerst schoon
ledig was. Hij liet de toeschouwers een zak
zien waarin zij voelen konden, dat niets
was, en waaruit toch eenige oogenblikken later
ettelijke eieren te voorschijn kwamen. Straks
souden, zoo sel hij, nog eenige kunststukken
volgen, doch nu was eerst de beurt aan zijn
medewerker.
Dese laatste had tot nog toe lusteloos toe-
gezien. Hij was moe en uitgeput door den ver-
rechten tocht, en zou liefsich op den zak te slapen
gelegd hebben in plaats van kunsten te maken.
Meer dan een onder de toeschouwers voelde
medelijden met den mageren, bleeken knap.